

TAYYİB ATMACA İLE HECE YOLCULUĞU

Konuşturan: Hüseyin Kaya

Kırağı'yı saymazsak Tayyib Atmaca edebiyat âleminin çok da merkezinde yer almadan devam ettirdi yazı ve şiir hayatını bu özel bir seçim miydi yoksa kendiliğinden oluşmuş bir patikaya düştü ve öylece mi yürüdü? Sizi bu tenha yolda yürümeye iten sebepler nelerdir?

Şiir yazmaya başladığımda ortaokul son sınıfta okuyordum. Ticaret Lisesi son sınıfta okurken ilk şiir kitabım Hüzünlerin Dügünü'nü yayınladım. O zamanlar Şiirlerimin bazılarını Ümit Yaşar Oğuzcan beğeniyor ve Kelebek Gazetesindeki köşesinde yayınlıyordu. Rahmetli Abdurrahim Karakoç'u bu yıllarda tanıdım. Önce okur olmaya karar verdim yaklaşık on üç sene okudum. Osmaniye'de Güneysu Kültür Sanat Edebiyat Dergisinin uzun süre yayın yönetmenliğini yaptım. Bu arada dergiye gelen şiirlerle kendi şiirlerimi mukayese etmeye çalıştım. Osmaniye'deki ağabeyler güzel şiirler yazdığını söylüyorlardı. Taşra'da olmam hasebiyle şiiri yakalayana kadar kafamda gönlümde yarılmadık yer kalmadı. Yavaş yavaş yetmeye başladığımı hissedince de Külüngün Taşlara Çizdiği Nakış kitabım yayınlandı. Bu zaman zarfında Necip Fazıl Kısakürek'i, Abdurrahim Karakoç, Bahaettin Karakoç'u, Sezai Karakoç'u, Arif Nihat Asya'yı Cahit Zarifoğlu'nu, Nazım Hikmet'i Karacaoğlan'ı, Yunus Emre'yi Aşık Edebiyatını okudum. Asıl şiir yolculuğumda biraz da Kırağı ile başladı diyebilirim. Kırağı'yı çıkartmaya başladığımızda asıl gayemizin edebiyat olmadığını sırtını birbirine rahatlıkla dönebilecek ve yüreğini birbirine yaslayınca insan ve İslam olmanın erdemini kuşanabilecek aynı zamanda edebini içini doldurarak yazan bir okur-yazar topluluğu oluşturmaktı. 36 sayı dergi ve 12 şiir kitabı yayınlayarak bu amaca hizmet etmeye çalıştık. Yolumuz bu arada şekillendi. Nefsime peşime katarak yürüyebileceğim bir patika açtım ve yürüyüşüme devam ediyorum.

Bu tercihin sebebi edebiyat camiasındaki bildiğimiz hastalıklı tavırlar mı yoksa başka nedenleri de var mı?

Aslında farkına varmadan kendimi bir geleneğin içinde buldum. İtibar Dergisi'nin 12. Sayısında Arif Ay ile yapılan bir söyleşiyi okuyunca birden bire yıllar öncesine gittim. Günümüzde yayınlanan edebiyat dergileri sorumluları ve yazarlarının nefsi vb. sıkıntıları ile Sezai Karakoç'un, Nuri Pakdil'in ve Mavera ekibinin çektikleri sıkıntılarla günümüz edebiyatındaki sıkıntıları karşılaştırmak dahi istemiyorum. Nefisler öne çıkınca fikirlerin içi boşaltılıyor. Şairlerin yazarların birbirleri yanında değerleri yazdıkları kadar oluyor maalesef. Senin içini doldurarak söylediğin kelimeleri karşı taraf içini boşaltarak algılayınca ne ortak bir dil oluşturabiliyoruz ne de gönül dili. Bundan dolayı ortada "bir gençlik" bir "diriliş eri" ne de "klas duruş"lu delikanlılar çıkmıyor. Benim beslendiğim gelenekte usta çırak ilişkisi vardı. Hani günümüzde zanaatlar için nasıl çırak bulunmuyorsa bugünün şair yazar adayları da burunlarından kıl aldırıyorlar. Nedeysen Bizim Yunus'a adeta meydan okuyarak erik dalında üzüm suyu partisi düzenleyecekler. Ortalık toz duman ferman okunmuyor meseli var ya bundan dolayı çok zaman susarak konuşmayı tercih ediyorum.

Tayyib Atmaca niçin yıllar yılı hep hecede ısrar etti, bu ısrar size ne kazandı Tayyib Atmaca olmak dışında ve ne kaybetti yahut bir şeyler kaybetti mi?

Aslına bakarsanız hece de ısrarcı olmadım. Şiir yazarken çok zaman kelimeler dilimden hece ölçüsüyle döküldü. Serbest şiirler de yazdım. Hem hecenin hem de serbest şiirin ustalarını takip ettim. Onlardan almış olduğum fikir ve şiir kişiliği belli bir zaman sonra kendi kişilik ve üslubuma yansıdı. Aslına bakılacak olursak şuan yazmayı sürdürdüğüm üslubu biraz da Sezai Karakoç'un Mona Roza, Kar şiiri ve ismi edebiyat dünyasında pek bilinmeyen Seydahmet Kutuzman'ın bazı şiirlerinde gördüğüm redifi, kafiyesi olmayan ama hece ile yazılan dizelerden yola çıkarak biraz da bu üslup oluştu.

Halk şiirini bilmeyen ya da şiir deyince sadece serbest şiirleri şiir olarak kabul eden şairler yazarlar modası geçmiş bakır kaplar gibi düşünüyorlar halk şiirini. Türkü dinleyen ama

o türkünün halk şiirini bilen bir âşık tarafından yakıldığını bilmediği gibi kokusunu da hissetmiyorlar. Sirtını geleneğe yaslamayanların geleneği olmaz. Ben okur-yazar olmaya başladığım günden bugüne kazanmak ya da kaybetmek için yazıp okumadım. Oyumu devamlı okumaktan ve erdemli olmaktan yana kullandım.

Serbest vezinle yazan çağdaş şuaradan birilerini okuduğunuzda, evet şiir böyle yazılmalı, dediğiniz oldu mu? Hece veznini gerçekten milli vezin olarak görüyor musunuz yoksa veznin millisi gayr-i millisi olmaz kanaatinde misiniz?

Bana göre mazruf önemli, zarfın üstüne bakar geçeriz. Şiir hangi tarz da yazılırsa yazılsın şiir şiirdir. Şairin şiir yazması için de Yedi Askı şairlerinden günümüze kadar yazılan hem şiir coğrafyalarını bilmesi gerek, hem kendisini. Güzel şiir daha okumaya başlar başlamaz okurun yüreğine hitap etmeye başlar. Bir dergide, kitapta okuduğum şiir beni çarparsa ben de o anda dergiyi ya da kitabı masanın üstüne çarparım ve işte şiir bu derim. Şairini tanıyorsam ararım, tanımiyorsam dergi yayın yönetmenini arayarak ya da eposta göndererek teşekkürlerimi sunarım.

Veznin millisi, gayri millisi olmaz. Şair sesini hangi tür şiirde ilmek ilmek dokuyabiliyorsa o tarz ona daha yatkındır. Ama şair şiir tarzlarını bilmeli mi dersiniz evet bilmeli derim. Aksi durumda kendi tarzından başka tarzda yazılan şiirlere tukaka diyebilir bu da şairin cehaletini ortaya döker.

Dergilere şiir göndermiyorsunuz genelde ya da ara ara gönderiyorsunuz, bunun özel bir sebebi var mı? Dergi editörlerinin kendilerine gelen şiirlerde yahut nesirlerde isimden önce ürüne baktığını düşünüyor musunuz? Siz Kırağı'da nasıl değerlendirirdiniz gelen ürünleri?

İnsan kendi ruhuna yakın insanların yazdığı dergide yazmak istiyor. Bu da çok zaman mümkün olmuyor. İnsanın yolunu gözlediği dergiler vardır ha işte bu dergilerde yazmak ister ama adınıza "Halk Şairi" denmeye başlanınca o dergiler de nazikçe "*Çok yorgunum bekleme beni kaptan/ Seyir defterini başkası yazsın*" deyiveriyorlar. Ama işin garibi Aruz hariç bütün şiir türlerinde yazıyorum. Bu biraz da bakış açısına bağlı, gözlüğünüzün kenarlarında kulak varsa sadece bakmanız gerekenden başka bir yeri göremezsiniz.

O kadar dergi o kadarında iki katı editör olunca "*ön koltuklar*" kendilerine ve yakınlarına tahsis edildiğinden arka koltuklarda boş ver varsa sizi de alıyorlar. Birkaç aydır kendime yakın bulduğum birkaç dergide yazmaya başladım. "*Bagaja geç*" derlerse de yaşlandığımı soğuğa ve sığağa dayanacak gücüm olmadığını söylerim. Kırağı Şiir Dergisi 36 sayı çıktı 6 şiirim yayınlanmamıştır. Dergi sahipleri sofra sahipleridir, sofrayı davet ettiklerinin önünde kepçeyle götüren değildir. Her devrin kendine has güzellikleri oluyor. Kırağı'ya gelen her mektup mutlaka değerlendirilir birkaç satır da olsa daktilo ile cevabı yazılır şiirinin yayınlanıp yayınlanmayacağı ya da şiiri üzerinde kanaatlerimizi belirtirdik. Şimdi kitap gönderiyorsunuz, yazı gönderiyorsunuz peşinden de arayıp kitapların, epostanın eline ulaşip ulaşmadığını soruyorsunuz. Tamamı böyle mi elbette değil ama birkaç iyi insan hala var ve o iyi insanlarla gönül alışverişinde bulunuyorum.

İnternet şiire düşman mıdır yahut facebook twitter gibi ortamlarla aranız nasıl?

Sosyal medyayı ne amaçla kullandığınıza bağlı. Ama maalesef günümüzde kolay ulaşılan kolay tüketiliyor. Bazı dostlarımız sosyal medyayı kullanınca biz de kerhen orda duruyoruz.

Bir şairin en verimli olduğu çağlar hangi yaşlarıdır sizce, siz en çok hangi yaşlarda yazdığınız şiirleri beğenirsiniz?

Şairin olgunluk yaşı biraz da bir usta yanında yetişmesiyle alakalıdır. Bence bir şairin şair olabilmesi için yirmi yaşına kadar çeşitli kitapları okuduktan sonra beş yıl ustasının tavsiye ettiği şairlerin bütün kitaplarını okumalı ondan sonra yetip yetmediğini ustası kontrol

etmeli. Eger ustası yettiğine inanıyorsa kuşağını bağlamalı ve bedestene salmalı. Günümüz yazarlarından Sezai Karakoç'a, Nuri Pakdil'e Atasoy Müftüoğlu, Rasim Özdenören ağabeylerin hayatlarını okuduğumuzda söylemek istediklerim daha iyi anlaşılır. Asıl şiir ne zaman dolduğunuzla alakalıdır. Ben kırk yaşımdan sonra yazdığım şiirlerimin ayaklarının toprağa bastığına inanıyorum.

Şairlerle çocuklar arasında hep bir benzerlik kurulmuştur. Şairler mi çocuktur çocukluk mu şairane bir çağdır insanoğlunun?

Çocuk saçtan tırnağa başlı başına bir şiirdir. Bir kalıba koyamayacağınız ama ana sütü gibi tertemiz döşümüzden akan bir şiirdir. Çocuklar masumdur işte şiir de tam buradan doğar, saf, duru, katışığı olmayan döşü dolu kelimelerle sağılan söz berivanlığıdır şiir.

Çağdaş şiirin durumunu nasıl görüyorsunuz, *şiir bitti*, diyenlerden misiniz; *şair bitti*, diyenlerden mi? Çağdaş tarzları yiyip bitiren bazı şuara son demde heceye meyletmeye ve tabiri caizse hecenin kafasını gözünü morartmaya başladı yahut ben öyle görüyorum sizin bu husustaki tespitleriniz nasıl?

Şiirin çağdaşı, çağdışısı, yobazı olmaz, şiir her devirde şiirdir. Şair de kafasında muhafaza ettiği kelimelerle şiirini yazar. Şiir akımları doğar, şiir tarzları oluşur biz bu akım ya da tarzlara örnek vermemiz gerekirse; elma, portakal, ananas, muz, karpuz, kavun, patlıcan vs. sevenler diye ayırt edebiliriz. Zurna işte tam burada zırt diyor. Okurun yazarın bir manava gidince pekâlâ bu meyvelerden seçerek alacağını hesaplamıyor. İlle de elma alma diyor. Kim hangi tarz şiiri yazıyorsa yazsın ama lütfen şiir yazsın.

Sizin çağdaş diye tabir ettiğiniz şairler yüzlerini biraz halk şiirine dönerek şiir yazmaya başladılar. Daha doğrusu halk şiirindeki o ritmik sesi yakalamak için hece ölçüsünden faydalanarak serbest hece şiirini yazmaya çalışıyorlar. Süleyman Çobanoğlu yıllardır bunu yapıyor, yenilerde İbrahim Tenekeci ve Ahmet Murat'ın da bu tarzı denedikleri hatta "Hece'nin üç atlısı olarak" anılmaya başlamalarının bir dayanağı olup olmadığını zamanla göreceğiz. Bu arkadaşlara yeni hececiler deniyormuş. Hece şiirinin nasıl yazıldığını uzun uzun anlatmaya gerek yok. Olsa olsa bu tarz denemelere serbest hece şiiri diyebiliriz. Ama serbest hece derken de dizelerin birinde ölçüyü kullanıp diğerinde kullanmamak şiiri tökezletir. Yenilerde bu tarzı deneyenlerden Hüseyin Akın ve Nurettin Durman'ı bu alanda başarılı buluyorum. Aslında Mehmet Aycı bu tarz şiirin yani serbest hece dediğim şiirin çok daha iyilerini yazacak donanımda, çünkü onun yüreğinin bir yüzü Karacaoğlan'a diğer yüzü Dadaloğlu'na baktığından şiirlerinde zaman zaman hece sularında gezindiğini hissedersiniz.

Hecenin eskisi yenisi olur mu, *yeni hece* isimlendirmesini nasıl buluyorsunuz. Siz kendinizi eski hececi mi yoksa yeni hececi mi olarak görüyorsunuz?

Hecenin kalıplarını kullanarak günümüz şiirini elbette yazabiliriz. Ama günümüz şairlerinin çoğunda böyle bir gelenekten beslenme olmayınca hece şiirini tabiri caizse köylü şiiri olarak görüyorlardı. Sezai Karakoç'un ezberimizde olan şiiri hangisi desem birçok şair Mona Roza ya da Kar şiiri diyecek. Sırf gençlik duygularımıza hitap ediyor diye mi bu şiiri ezberledik. Hayır, bu şiir yazıldığı yıllarda biraz da halk şiirine dikkat çekmekti. O ses ritmi bize şiiri ezberletti. Ezberimizde olan şiirler daha ziyade halk şiirleridir. Metin Önal Mengüşoğlu'nun binlerce şiiri var ama öne çıkan ve merak edenler için Son Ali şiirini okumalarını tavsiye ederim.

Hecenin eskisi yenisi olmaz hece hecedir. Ama Külüngün Taşlara Çizdiği Nakış kitabı ile birlikte izlediğim yol ya da açtığım patikayı sorarsanız yazdığım şiirlere serbest hece diyebilirim...

Merkezin çok da kıyısında olmayan bir şehirde Eskişehir'de yaşıyorsunuz kimselere ilişmiyor kimselerle cebelleşmiyor; ama şiirden de hiç kopmadan yazmaya devam ediyorsunuz. Sonra bir bakıyoruz Tayyib Atmaca yeni şiir kitabı yayımlamış.

Hem de kendi imkânlarıyla... Popüler yayınevlerinden şiirinizi uzak tutmanızın özel bir sebebi var mı?

Kitaplar eskisi gibi Anadolu'da dağıtılmıyor. Üç beş büyük yayıncı dağıtımcının haricinde kitapları yayınlanan şairlerin yazarların kendi imkânlarıyla kitaplarını bastırdıklarını biliyorum. Yayınevi sadece kitabın üzerinde bir etiketten ibarettir. Böyle mi olmalı evet böyle de olmalı. Maalesef ülkemizde yayınlanan kitaplar için bir kıstas aranmadığından her gönüne gelen kitap bastırıyor. Senin kitabının iyi olması da tilkinin tilkiliğini ispat edene kadar hikâyesinden öteye geçmiyor. Okurdan çok yazar olunca hangi yazar daha iyi pazarlamacıysa o yazarın kitaplarını basıyorlar. İstisna elbette var ama genel kaideyi bozmuyor. Bilinen bir yayınevinden şiir kitabınızın çıkması için de ya çok yumuşak olacaksınız ya da çok sert. Ben arafta kalan bir şairim taraftar da olmayınca halimizce hasan ağılık yapıyoruz.

Kitaplarınızı imzalıyor ve mühim bulduğunuz isimlere gönderiyorsunuz. Hatta geçmişte bir kitabınızı numaralı ve parmak izi baskılı göndermiş idiniz bu tavrınızın nedeni nedir acaba? Bu kitap umduğunuz samimiyetle karşılandı mı ya da okundu mu?

Med Cezir Vakitler isimli deneme kitabımın aslında bir günlüktü. *Yitik Düşler* dergisinde bu metinler yayımlanırken sırf bu yazılardan dolayı *Yitik Düşler*'in yolunu ipe çekenleri biliyorum. Bu kitap daha sonra fotokopi tekniği ile 101 adet çoğaltılarak kitaplaştı ve 101 özel okuyucuya gönderildi. Hani kitap yok sattı derler ya aynen öyle oldu. Bu arada Med Cezir Vakitleri'nin devamı olan iki kitap daha hazır olunca diğer kitaplarla birlikte ikinci baskısı yapıldı. Her sayfasını bir gecede yazabildiğim bu kitap bana göre önemli bir kitaptı. Şu an kelepirde de olsa kitaplarım arasında antika bir kitap gibi duracaktır. Yukarıda sözünü ettiğiniz bir yayınevi tarafından çıksaydı belki şimdi bende tüccar olurum. İyi ki olmamışım.

İlk kitabınızı görmedim, Külüngün Taşlara Çizdiği Nakış ile başlayan asıl şiir serüveniniz boyunca sırtınızı geleneğe yaslayarak yeni bir şey söylemeye çalışıyorsunuz. Hiçbir kitabınız bir önceki kitabınızın devamı niteliğinde değil. Ne yapmak istiyorsunuz Tayyib Atmaca?

Aslında dışarıdan bakılınca yeni tarzlar denediğim söylenebilir ama şiir nasıl gelirse öyle yazıyorum. Heceden kopmayarak hecenin içinde yeni bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Bunun için de özel bir gayret sarf etmiyorum. Yeni bir şiir anlayışı geliştireyim şiir böyle olmalı diyeyim diye çaba göstermedim. İnsan biraz da yazdıkça açılıyor ya da şöyle söyleyelim su aktıkça yatağını bulmaya çalışıyor. Sözü buraya getirmişken şunu söyleyebilirim. Evet, benim şiirim sırtını geleneğe yaslayan zaman zaman halk şiirinin bütün unsurlarını içinde barındıran ama aynı zamanda hecenin akış ritmi ve kafiyelerinden de faydalanılarak yazdığım serbest hece şiiridir. Belki şimdiye kadar yayınlanan şiir ve şiir kitaplarımdaki açmak istediğim patika buydu. Artık patika oluşturduğuma göre biraz daha rahat yürüyebilirim.

Susarak Konuşsan Gözüm Dinlese adlı kitabınızı nasıl kurguladınız? Kitap nesir gibi paragraflardan oluşuyor ancak kitaptaki tüm cümleler heceyle yazılmış. Mensur şiir tadı var kitapta ancak cümleler alt alta eklendiğinde bildiğimiz Tayyib Atmaca şiiri çıkıyor ortaya. Şiir kitabı mı bu kitap nesir mi? Okur nasıl karşıladı bu durumu.

Bu kitap yayınlanmadan önce bazı şair dostlara gönderdim düşüncelerini sordum. Birkaç şair dostum bu şiirlere mensur şiir ya da halk şiiri demeye yakın sözler söylediler ama bu budur demediler. Ara sıra denemeler de yazdığımdan söz konusu kitabı yazmaya başlarken bir günlük gibi düşünmüştüm. Kelimeler dilimden heceyle yuvarlanarak dökülünce deneme, mensur şiir, günlük karışımı gibi görünen bu konuşma bir de baktım ki karşılıklı atışmaya dönüştü. Atışırken bir rakip olmalı değil mi elbette olmalı ama rakip yerine de atışınca yani tek başına satranç oynayınca böyle bir kitap çıktı ortaya. Bu kitabın kafa karıştıracağını biliyordum. Mehmet Narlı ile kitap basılmadan önce konuştuk kitabın nasıl yazıldığını

anlattım o da “*şiiir nasıl geldi ise kitabı da öyle olsun*” deyince bu kitap yazıldığı şekilde yayınlandı. Deneme olarak okundu, mensur şiiir diyenler oldu ama bu bir atışma kitabı ya da heceden faydalanılarak yazılan halk şiiirinin yeni bir açımı mı diyebilen olmadı. Birkaç defa cümlelerin belini kırarak dizeleri alt alta getirdiğimde ise tanıdık hece sesi, klasik halk şiiirine benzemeyen bir tarz çıktı ortaya buna da halk şiiiri diyerek mesafeli davranmak zorunda kaldılar.

Ebemkuşağının Altında adlı kitabınız diğerlerinden biraz farklı. Yüz yirmi beş bölümden oluşuyor ve yine kendinizle yahut karşınızdakiyle konuşma edası hâkim cümlelerde. Tayyib Atmaca konuşmak yerine mi yazıyor bu metinleri?

Aslında bu kitapta Susarak Konuşsan Gözüm Dinlese şiiir kitabının deneme şekli diyebileceğim bir kitap. Aynı zamanda bu kitaba mensur şiiir de diyebiliriz. Bu kitapta da hem kendi adıma hem rakip adına konuşarak kitabı sürdürmeye çalıştım. Bu kitap için de özel bir çaba harcamadım. Eşimi odlar yurdundan aparmadan kendisine gönderdiğim uzun mesajlardan oluşan mesajları akşam bir araya getirdikten sonra onun da yazdığı cevaplardan aldığım ilhamla yazdıklarımın altına yoldaşımın muhtemel düşüncelerini de yazınca ortaya böyle bir kitap çıktı. Evet, bu bir mensur şiiir kitabıdır ama ben bu kitap böyle yazıldı desem de inanması zor gibi ama maalesef bu kitap her akşam mesajlar bir araya getirilerek yazıldı. Biraz da Leyla ile Mecnun öykünmesi var demeden de geçemeyeceğim. Çünkü bu uzun bir yürüyüş ve Allah’ın yardımı haricinde bir kuldan yardım almadan bir yuva kurmanın hazırlıklarını yaptığım dönemlerde yazılan bir kitap oldu. Şimdi geriye doğru baktığımda kurduğum hayalin düşe, düşün nasıl gerçekleştiğine hala inanamıyorum. Allah yazarsa o yazıyı kimse silemiyor. Tamamen yüreğimin mahsullerinden topladığım bu kitabın serüveni böyle oldu.

Döş Defteri ve Uzun İnce Bir Türkü şiiir kitaplarındaki duruşunuzla heceyi kullanım rahatlığını mı sergilemeye çalıştınız? Birisi klasik halk şiiiri formatında diğeri ise başkalarının “yeni” sizin serbest hece dediğiniz tarzda bir kitap Tayyib Atmaca’nın şiiir üslubu hangisi?

Döş Defteri bildik klasik hece ölçüsünün bütün kurullarına riayet edilerek geneli 11’li hece ölçüsüyle yazılan şiiirlerden oluştu. Bu şiiirlerin geliş şekli böyle olunca böyle de kitaplaştırıldı. Döş Defterindeki şiiirleri yazmaya devam ederken de bir taraftan da Uzun İnce Bir Türkü kitabımın şiiirlerini de ara ara yazdım. Her ne kadar da ayrı ayrı kitaplarım gibi görünse de aslında işlenen konular itibariyle birbirini tamamlayan kitaplar. İllaki kendi kendime bir üslup yakıştırma çalışır mıyım? Hayır, bunu yapamam çünkü şiiirin yasal geleceğini bilmiyorum. Şiiiri ilhamla yazdığımdan hangi ilham perileri yüreğimin nerelerinde yayılır sütümden hangi rayihalar yayılır orasını bilemem. Benim işim yazmak okuyan ona hangi elbiseyi yakıştırırsa giydirebilir. Ama ben nefsim beyaz elbiseden başka bir elbise giydirmek istemiyorum. Yüreğin üslubu nasılsa şiiire de yansıyan odur. Sizin yüreğinizde yer alabildiğim kadarıyla insanım. Şiiirimin insani erdemlerin önüne geçmesini hakaret sayarım. Ve böyle bilir hayatımı da öyle idame ettirmeye çalışırım.

Âşıkların dahi artık atışmak yerine güzelleme çalıp söylediği bir dönemde halk şiiirimizin yavaş yavaş unutulmaya yüz tutan atışma türünde bir kitap yayımladınız. Bu kitaptaki şiiirler atışma geleneğinde olduğu gibi anlık ilhamlarla ve hemen mi oluşturuldu yoksa kalem şairliği mi ağır bastı kitap şekillenirken. Bu kitabın alanında ilk belki de tek olduğu aşıkâr. Sizin sesiniz, şiiiriniz açısından da farklı bir hava içeriyor çalışmanız. Bu kitabı sizce farklı kılan değerler neler?

Eşimin halk edebiyatı doktoru olması vesilesi ile farkına varmadan birden bire kendimi âşıkların arasında buldum. Başbakanın şiiir okuyarak cezalandırıldığı aynı zamanda mecliste ara sıra da olsa vekiller meramlarını şiiirle de anlatmaya çalışınca onlardan aldığım ilhamla birbirlerini seviyeli şekilde taşlasınlar istedim ve bu atışmalar daha doğrusu taşlamalar böyle doğmuş oldu. Aslında atışma yaparken âşıkların önceden birbirlerine söylediklerini de bir kenara not alarak kendi sözleriyle birbirlerini atıştırmaya çalıştım. Bu atışmalar çeşitli zamanlarda gazetelerde yayınlandı. Atışmalara gülümsetme (gavurcası klip)

çekildi. Âşıklar arayarak teşekkürlerini bildirdiler. İlk başta hobi gibi yazmış olduğumuz atışmalar bir de baktık ki zaman içinde kitap olacak seviyeye gelmiş. Benden ziyade bu işi halk âşıklarının yapması gerekti ama gelenekten beslenen ve atışma tekniğini bilen âşıkların sayısı iki elin parmaklarını geçmeyecek kadar azaldı. Bir kalem şairinin de halk âşıkları gibi atışabileceklerini göstermek istedim. Günümüzde bu atışmalar karşılığını buldu mu dersiniz hayır bulmadı derim. Çünkü halk şiirinin alıcısı kalmadığı gibi âşıkların da kendilerini yenilemediklerini gördüm. Birbirleriyle kapışan âşıklara ikişer adet kitap gönderdim. Âşıklardan bir tanesi de iki satır yazıp da teşekkür etmedi. Evet, belki bu atışmalar için konu mankeni olsalar da kendilerinden izler, taşıyan atışmalar oldu. İstedim ki Mecliste bu âşıklardan birkaç tanesinin de katkı sağlayarak imza günü düzenleyelim, en azından birbirlerine seviyeli şekilde söyleyeceklerini şiir/atışma diliyle söyleyebilirlerdi. Belki bundan otuz kırk sene önce böyle bir kitap basılıydı yok satardı. Ama bizim kitabımız ilerde hurda kâğıtlar arasına katılmazsa edebiyat araştırmacıları tarafından yok aranan bir kitap olacaktır. Şairin görevi de zaten Yıldırım Beyazıt'ın Erik ağacı diken köylü meselindeki gibi kendisinden sonraya bir şeyler bırakmak değil mi? Gök kubbenin altında neler yazıldı neler çizildi benim işim yazmak gerisi zamanın ve okuyucunun işi. Bu kitabın faydasına gelince belki halk edebiyatına böylece bir kapı aralamış oldum. Halk şiiri yazan dostlarla tanıştım. Elbistan'da halk şiiri tarzında güzel şiirler yazan Mehmet Gözükara gibi gerçekten gözükara bir dost kazandım ve bu kitap vesilesi ile atışmaya başladık. Bu sene olmazsa önümüzdeki sene bu atışma kitabı da yayınlanacak.

Muhtemelen şu günlerde kitaba dair dönüşler oluyordur size, nasıl karşılanıyor bu tarzınız? Siyasi ya da ideolojik bir duruş sergilemekten yazarken ve yaşarken çoğu zaman çekindiniz oysa bu kitabı şekillendiren atışmacılar ve atışmalar tamamen siyasi. Siyaseti Tayyip Atmaca böyle mi görür, dinler, yorumlar?

Kitabı okuyucunun gözüne çakma imkânın olmayınca tepki beklemek de olmuyor. Kendi imkânlarınızla bastırduğumuz kitabı ancak yakın çevreleriniz talep ediyor. Belki dağıtım ağı geniş olan bir yayınevi tarafından basılıydı bu kitap biraz daha geniş okuyucu kitlesinin eline ulaşmış olurdu. Atışmaların asıl muhataplarından tepki gelmediğine göre Nasrettin Hoca'nın meşhur demir testereyle dükkân kilidini kesmeye çalışan adama sorduğu soru ve aldığı cevap aklıma geliyor. Yani kemanın sesi sonra duyulacak.

Siyaseti nasıl gördüğümü gelince evet atışmalarda olduğu gibi gözümüzün önünde birbirlerine demediklerini bırakmıyorlar ama bakış ve duyuş açımızdan çıkınca birbirleriyle ense tokat muhabbeti yapıyorlar. Siyasetçinin dostluğu seçilene kadar seçildikten sonra gölgelerine bile yakın durmak mümkün değil. Temiz siyasetçi yok mu diyorsanız orasını bilmiyorum. Varsa bize denk gelmedi. Siyasetçi olanları öyle uçuruyorlar ki yere konduklarında selam verseniz Temel'in "eyvah yine muz kabuğuna basacağız" endişesiyle selamınızı alıyorlar siz daha söyleyeceklerinizi dilinizin ucuna getirmeden "bakarız, hallederiz, inşallah" vs. gibi kelimelerin içini boşaltarak cevaplıyorlar. Hani Sezai Karakoç Hızırla yolculuğunda:

Hükümdarın hükümdarlığı için halka yalvardığı/Ama yine de eşsiz zulümler işlediği vakitlere erdim/Bunu bana söylemediniz. diyor ya maalesef siyaset de böyle bir meslek. Bu mesleği kaidesiyle yapanların yolu açık olsun.

Bu samimi muhabbet için teşekkür ediyorum efendim.

İnşallah kelimelerin içini doldurarak konuştuk. Ben de bu güzel sohbeti yapana yayınlayana ve okuyarak bizleri vakitlerine misafir edenlere teşekkür ediyorum.